

Spandet: Jeg troer, det faaer ingen Betydning, og det kalder jeg ophævet.

Formanden: Rigsdagsmanden fra Holst Amt 2den Valgfreds har Ordet.

Æscherning: Sidste Gang meente vi, at saasnart Bevillingen først var tilstede, saa havde Forbudet ikke noget at betyde. Det troer jeg, var Noget, vi bleve enige om under Forhandlingerne sidst, at naar kun Bevillingen kunde skaffes tilstede uden nogen Begiering fra den Paagældendes Side, saa var Forbudet faldet bort af sig selv. Naar dette er Tilfældet, saa forekommer det mig ogsaa, at Titelen passer ganske fortrinligt; thi Titelen sætter netop istand til, uden at røre ved Forbudet, og uden at den Paagældende selv behøver dermed at gjøre sig den allermindste Uleilighed, at skaffe en Bevilling tilstede, hvorved Forbudet ophører. Man kommer altsaa paa den allerfremmeste og ønskeligste Maade udenom denne Vanskelighed, og det forekommer mig derfor, at man ikke let under denne Titel kan finde en bedre underlagt Lov. (Munterhed). Hvad Loven selv angaaer, saa forekommer den mig ogsaa meget at ligne det oprindelige Lovforslag. Det oprindelige Lovforslag i sit Væsen gaaer ud paa at give Anledning til at sælge, men forudsætter naturligviis ogsaa den anden Betingelse for det forestaaende Salg: Dnsket om at kjøbe. Nu giver dette Lovforslag paa eengang Anledning til at sælge, idet det tillige forlanger et Beviis for Dnsket om at kjøbe. Det fyldestgjør altsaa det oprindelige Lovforslag, idet det ikke alene indeholder selve Lovforslaget selv, men ogsaa dets nødvendige Compliment for at give det en virkelig Betydning, som jeg synes ikke det er rigtigt, naar man siger, at Vædringsforslaget er et nyt Lovforslag og især naar man mener, at det ikke skulde falde fuldkommen ind under Titelen.

Mourier: Den ærede sidste Taler og ligeledes Rigsdagsmanden for Sorø Amts 1ste District (Spandet) syntes ved deres Foredrag at ville begrunde, hvorledes det var et ganske

fortrinligt Forslag, de i Forening med flere andre Rigsdagsmand have stillet under Nr. 1. Jeg er nu rigtignok med Hensyn til dette Forslag af en anden Mening, men jeg skal ikke for Diebliffet udtale mig videre herom, da dette angaaer Realiteten, som endnu ikke er sat under Discussion. Forsaa vidt der fra den formelle Side — om hvilken der saaledes for Tiden alene kan være Spørgsmaal — er yttret Bestemmelighed med Hensyn til Lovens Titel, maa jeg tilstaae, at jeg ikke har kunnet opdage det mindste Skin af Grund til i denne Henseende at betvivle Rigtigheden af den ærede Formands Opfattelse. Det synes dog klart, at naar Loven forbynder sig som angaaende Ophævelsen af det i adskillige Crectionsbreve indeholdte Forbud imod, at Besidderen ansøger om Tilladelse til at afhænde Bøndergodset, saa kan denne Titel umulig anses passende, naar Loven gives et saadant Indhold, at den slet ikke kommer til at gaae ud paa, at det for Fremtiden skal staae Besidderen frit for at søge om hlin Tilladelse; thi Forbudet vedbliver jo da ligesom fuldt at staae ved Magt. Jeg tillader mig at troe og frit at udtale det, at det i Grunden er et reent Sophistierie, naar man har villet bringe ud, at Lovens Titel endda skulde være passende, fordi, som man har villet gjøre gjældende, den foreslaaede Bestemmelse skulde medføre, at Forbudet blev betydningsløst. Men end ikke den Forudsætning, man her gaaer ud fra, er rigtig; thi efter Forslaget skulde jo, om jeg saa maa sige, Initiativet tilkomme Fæsterne, det var alene dem, der skulde kunne søge om Tilladelse for Fideicommissbesidderen til at afhænde Bøndergodset; naar de nu ikke ønskede at kjøbe; og altsaa ikke vilde søge om, at Afhændelse af Bøndergodset maatte finde Sted, men derimod Besidderen nok havde Lykt til at sælge, saa var han jo udelukket fra at kunne erholde den fornødne Tilladelse hertil, eftersom han ikke kunde ansøge om saadan Tilladelse netop paa Grund af Forbudet, der saaledes ingenlunde kunde betragtes som ophævet.